

Hoge Raad der Nederlanden

Derde Kamer

nr. 29.021

7 juli 1993

TB

Arrest

gewezen op het beroep in cassatie van X te Z tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 15 juni 1992 betreffende na te melden naheffingsaanslag in de omzetbelasting.

1. Aanslag, bezwaar en geding voor het Hof

Aan belanghebbende is over liet tijdvak 1 januari 1987 tot en met 31 december 1989 een naheffingsaanslag in de omzetbelasting opgelegd, welke aanslag, na daartegen gemaakt bezwaar, bij uitspraak van de Inspecteur is verminderd tot een aanslag ten bedrage van f 35.606,-- aan enkelvoudige belasting en f 16.451,-- aan verhoging, met het besluit geen verdere kwijtschelding van de verhoging te verlenen.

Belanghebbende is tegen die uitspraak in beroep gekomen bij het Hof, dat deze uitspraak heeft bevestigd.

2. Geding in cassatie

Belanghebbende heeft tegen 's Hofs uitspraak beroep in cassatie ingesteld en daarbij enige middelen van cassatie voorgesteld.

De Staatssecretaris van Financiën heeft bij verzoekschrift het cassatieberoep bestreden.

3. Beoordeling van de middelen

Het Hof heeft geoordeeld dat niet op grond van de overige - andere dan die betreffende gefingeerde leningen - door de Inspecteur gemaakte aanmerkingen op belanghebbendes kasadministratie moet worden gezegd dat belanghebbende tekort is geschoten in zijn wettelijke plicht aantekening te houden van de door hem verleende diensten, zodat artikel 36 van de Wet op de omzetbelasting 1968 te dezen toepassing mist.

Het Hof heeft nochtans, uitgaande van het oordeel dat de Inspecteur voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het aantal kilometers waarop de berekening van de omzetcorrecties is gebaseerd, door belanghebbende is verreden, geoordeeld dat de omzetcorrecties terecht zijn aangebracht.

De middelen strekken allereerst ten betoge dat geen omzetcorrecties opgelegd kunnen worden nu het Hof de boekhouding niet heeft verworpen. Deze opvatting kan niet als juist worden aanvaard, aangezien, ook al waren de door de Inspecteur gemaakte aanmerkingen op de kasadministratie niet voldoende reden om de boekhouding te verwerpen, het Hof op andere gronden tot de conclusie kon komen dat de boekhouding niet kon worden gevolgd.

Voor zover de middelen erover klagen dat het Hof de bewijslast ten onrechte bij belanghebbende heeft gelegd, mist de klacht feitelijke grondslag, daar immers het Hof, zoals uit zijn uitspraak blijkt, de Inspecteur met het bewijs heeft belast.

De middelen kunnen derhalve niet tot cassatie leiden.

4. Beslissing

De Hoge Raad verworpt het beroep.

Dit arrest is gewezen door de vice-president R.J.J. Jansen als voorzitter, en de raadsheren Van der Linde en De Moor, in tegenwoordigheid van de waarnemend griffier Van Hooff, in raadkamer van 7 juli 1993.

w.g. Van Hooff

w.g. Jansen